

של עשרות ישראליות משולהבות

לוקח לי חודשים עד שאני מתעסק עם בחורה. חשבתי שהיא משוגעת או משהו. אבל הסתבר שאחריה באו עשרות כמוה. המון בחורות התחילו משום מה להסי' תורב סביבנו בבריכה, סיפר ללו, הן היו נטפלות בכל מיני תרופים. טוב, אם הן רוצות, למה לא? אנחנו הסכמנו, ועל אח' דות מהן היו סיפורים נורא מצחיקים.

"אחת מהן" מסביר אנטוניו, "התודתה שהיא נורא מאוהבת בי. אחר כך נודע ש' היא התעסקה באותו זמן עם עוד שלושה מחברי התזמורת!" השלושה צוחקים: "אבל אותך היא אהבה הכי הרבה. לך היא קנתה שתי חולצות במתנה." אנטוניו: "כן, אבל כשנפרדנו היא לקחה אותן בחזרה". "תספר על המתאבדת", הם מאיצים בי' אנטוניו, והוא מספר: "אחת באה והתחננה שאני אתחתן איתה. איך אני יכול, כשבקו' שי אני מצליח לדבר איתה המש מילימ? פתאום מגיע ממנה מכתב באנגלית, כתוב בדום: "אם לא תתחתן איתי — אני אתאבד". היא באה למחרת עם סכיני-גילוח ואימה ש'

המבוקשים חברי התזמורת-ה'

נו ואנטוניו הגיטריסטים, וללו הטרומבוניסט, ליד הפסנתר פיקולו, ומשמאל לקת הנערות.

אבל אנגילו מצטיין בעוד דבר: הוא הכיר יחידי שהתחתן עם ישראלית. הוא הכיר בארץ את בלה הלרינג ואחרי חיזור ממושך נישאו השניים בכנסית טרה סנטה בירוש' לים, כשכל חברי התזמורת משמשים כ' שושבינים.

בלה מספרת איך אחרי נשואיהם אספה כתחת למגב המכונית פתקים עם כתובות וטלפונים שהוכנסו לשם עלידי בחורות. היא מספרת גם על בחורה שניסתה להיטפל לאנגילו, ואחרי שנודע לה שהוא נשוי — הצליחה להתלבש על אנגילו אחר, גם-כן מתופף — בתזמורת אומברטו קאנונה.

★ ★ ★

הם ממשויכים לספר. קרויוזים, סתם סיפורים. עשרות סיפורים. על בחורות שהמתניו לפני החדר חצי לילה. על בחורה שחיכתה ערומה בתוך חדר. על נשים נשוי' אות. הם מספרים שנתקלו בנשים לסביות. לא נעים להם לדבר על כך. הם אומרים שיש מספר מבהיל. הם מציינים כמה שמות. "היום אנחנו יודעים למה זה", הם אומ' רים. "בהתחלה חשבנו שהנשים לא בסדר. אבל אחרי שדיברנו בינינו, החלטנו שכנראה להיפך — משהו עם הגברים בארץ לא בסדר."

והן היו עולות אלינו לחדר. ועוד מרובות. "בשום מקום לא ראינו דבר כזה", הם מודים בפליאה. "למשל, באה בחורה לתת' מנחה, יושבת לשוחח עם אמא שלה, בי' הפסקה ניגשת לטוני, קובעת איתו ללילה, וחוורת לשבת ליד אימה."

"וזאת עם הארוס?" כולם צוחקים. "בחדר אחד ניגש ואומר לטוני שארוסתו מתה להכיר אותו, והוא מבקש מספר טלפון. כי' מובן שטילפנה לטוני — והתעסקה איתו." כשהם מספרים מי הבחורה — מסתבר שזהו אולי הדבר המפליא ביותר בכתבה. זהו אחת הנערות העשירות והיפות בארץ. אבל השם מדוייק — וגם שאר הפרטים. הם מספרים על המון בחורות והסיפור כמעט זהה: אחת אחת הן באות, ויוצאות מגידון כדי להתעסק עם האיטלקים. הם מראים צילומים: נערה גבוהה, בעלת שיער קצוץ ופה רחב. אחות בבית-חולים. הם אומרים את שמה. "הבחורה הזאת היא ה' מאהבת הכי טובה בארץ" מודיע פינו. "בכ' לל, יש לנו נסיון במדיצינה", מתגאה אחד מהם. "כמו זאת שעבדה אצל רופא. היא לקחה אותי בלילה למרפאה שלו, ושם ביי' לינו יחד."

"אה!" הם נזכרים. היתה גם מלכתיופי. הם אומרים את השם. לא מלכה — אבל סגנית. הם לא האמינו לאנגילו כשסיפר להם, ולכן חיכו בחדרו. כשבאה לשם בי' שלוש בלילה, הם השתכנעו. יש לו גם תמונה, עם הקדשה לזכר כל מיני דברים. בין הרודפות אחריהם גם דרום-אפריקאית נאה מאד, הגרה עם הוריה בסביון. הם מר' אים קטע מעיתון, שם היא מתגאה שהיא ידידתו של טוני פיקולו. הוא באמת גבר נאה, ונראה כהעתק משוכלל של מארצילו מאסטרויאני. אך לפי תמונתה — יש גם לו מה להתגאות.

אבל אחדות איומות. הם אומרים. למשל, זאת של אנגילו: היא נשואה לבעל אמיד. יש להם חנות אופנה מאד מוכרת ויש להם שני ילדים. כשבעלה נסע לחו"ל — היא לקחה את אנגילו שיגור אצלה. הילדים ראו, איך אפשר?

תתאבד לעיני. קראתי לחברים שלי, והם הרגיעו אותה. "השוטרות? שלוש שוטרות היו לנו בי' ירושלים", הם מספרים, "זאת שהיתה מט' פנת עשר פעמים ביום ממטה-המשטרה היתה סתם גודניקית. לא מעניינת בכלל. אבל זאת שהתאהבה בללו היתה ממש נחמדה. עם שערות יפות, אבל טפשה. כזאת שי' מתאהבת בכל אחד. היא התאהבה בו בי' רצינות, והתחילה לקנות לו מתנות ענקיות ולנסוע אחריו לכל מקום, וכמעט פיטרו אותה מהעבודה, המסכנה, ועוד המון זמן המשיכה לכתוב לו מכתבים.

"הן היו נוראות, דווקא בירושלים. ממש נדבקות. היו כאלה שהיו רודפות אחרינו, ו' המון פעמים היינו מוצאים אותן מחכות לנו לפני החדר." הם מראים לנו תמונות. אילמלא ההקד' שות הרגשניות מאחור, קשה היה להאמין שאותן בחורות אפילו תסתכלנה על נגנים. כמה מהסיפורים ממש פרוצים לשימצה: "דווקא בירושלים", מספר טוני, "קרה לי בפעם הראשונה בחיים שלי ששתי בחור' רות רצו שאתעסק עם שתיהן בבת אחת. גועל-נפש. באמת משוגעות."

★ ★ ★

אחר כך עברנו לתל-אביב. אינו עיר! ראשית, היו באות להופעה שלנו בחור' רות לבד. בשום מקום לא ראינו בחורות באות למקום כזה בלי גבר. בזמן ההופעה התחילו לשלוח לנו פתקים עם המלצרים. הם מראים פתקים: שמעתי שאתה מנאפולי. אני משתגעת אחרי בני עירך. סלפן אלי' למספר כך וכך. פתק אחר: אני מוקטמת מי' ננינתך. האם תוכל לפגוש אותי אחרי ה' הצגה או (שגאות כתיב מחרידות): הייתי מעוניינת להכיר אותך בצורה קרובה. "היה שפע כזה של בחורות שחיכו לנו, שלפעמים היינו לוקחים אחת לחדר בזמן ההפסקה של הנגינה, ואחרי חצי שעה יור' דים, וממשיכים לנגן.

אבל הרי עם רובן לא יכולתם לדבר אפילו? "זה מה שאנחנו גם לא הבנו. היה מספיק לגשת לאחת ולשאל, רוצה לבוא

מצולמת בלה. פורסמו בעמוד זה אך ורק תמונותיהן של נערות שלא הוזכרו בכתבה, וכל המסופר בעמודים אלה לא מתייחס אליהן.

האחח שהצליחה בלה הלרינג, שנישאה למתופף אנגילו לוציאנו.